

POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI.

PRILOGA NOVIN.

CENA ŠTEVILKI 1 DIN.

Marijin list

August - September, 1934.

Štev. 8. i 9.

30. letnik:

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin pedesetletnice razglašanja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja 1. 1904., decembra 8., gda je te list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani. — Vrejuje i izdava ga z dovolenjom cerkvene oblasti: **Klekl Jožef**, vp. plebanoš v Črensovcih, Slovenska Krajina, Jugoslavija.

Cena letno: 12 Din na skupni naslov i 15 Din na posameznoga, v inozemstvo 40 Din. Plaćati se mora do 25. marca. Siromakom se dovoli, da četrtletno ali mesečno plaćajo naročnino naprej.

Ugodnosti naročnikov: 1. Naročniki dobijo na konci leta brezplačno kalendar Srca Jezušovoga. 2. Vsaki tjeđen se služi za nje edna sveta meša. 3. Večne meše so plaćane za nje: a) v Celji pri sv. Jožefi, b) v Grobljah i c) v Soboti v Martinišči v mešnoj zvezi Marije Pomoćnice. 4. Deležni so sadov več jezerih svetih meš, štere letno da služiti „Seraphinsko dobrodelno društvo“ v Linzi.

K Marijinomi Listi se da vsaki mesec 16 stranski mladinski list „Marijikin Ograček“ letno za 4 Din.

Če bo meo Marijin List 20 jezero naročnikov, dobi vsaki brezplačno Marijikin Ograček.

Pripomnimo, da se tjeđenske svete meše slućijo na čast sv. Družine i da ma pravico vsaki naročnik uredniki naznaniti namen, v šteroga naj se sv. meša slući. Vse to je brezplačno. Edno prosi samo uredništvo, naj naročnik po doblenoj milosti objavi zahvalo v M. listi i toga širi med svojimi poznanci. Zahvala je brezplačna. Pripomnimo še, da se dela vse brezplačno i se čisti dobiček obrne na zidanje hiše sv. Družine, v šteroj se bodo lahko opravljale zaprte duhovne vaje. Te sveti namen naj tudi širi Marijin list. — Vrednik.

D a r i.

Na Dom sv. Franćiška v Črensovcih so darivali v Din. sledeći: Mesarić Ludvig iz Ižakovec 1 peso, prosi za zdravje; dobleno za travo od Pozderec Štefana 135; Plej Martin z Črensovec i Horvat Štefan z Trnja sta v Franciji nabrala 371 Din 70 par. Darivali so v frankaj: z Črensovec: Krampać Martin i žena 10, prosita za zdravje cele familije; Plej Marija 5, Kovać Štefan 10, prosi za zdravje; Gjõrek Štefan 10, prosi za zdravje; Ritlop Štefan 10, Ritlop Treza 10, prosita za mir krščanski, Horvat Štefan z Trnja 10, prosi za zdravje celoj familiji; Bogdan Ivan 5, prosi za pravo pamet; Godina Janoš Źižki 10, prosi za zdravje celoj familiji; Gerić Ivan i žena Margareta iz Hotize 10, prosita boži blagoslov; Lebar Matjaš i svak z ženov, Nežić Jožef iz Trnja 10, prosita za zdravje; Trupćević Vladimir z Dalmacije 5, prosi za zdravje; Čurić Štefan i žena 5, prosita za boži blagoslov; Plej Martin i žena, Črensovc 10, prosita za zdravje cele familije; N. N. Francija 25; Kolarić Marija v zahvalo za dobro službo iz D. Bištrice v Franciji 20; Dr. Trstenjak, srezki načelnik, D. Lendava 100; Soboćan Verona iz V. Põlane v Franciji 20-50; za travo dobleno v Trnji 50; Bat'a, Borovo 100; Ko-

Namen Marijinoga lista je: 1) da po širjenji Marijine časti tolaži Jezusovo Srce i 2) da iz čistih dobičkov podpira dom duhovnih vaj posvečen sv. Družini. Sv. Ivan Bosko, daj nam oba doseči!

Namen Marijinoga Lista.

Odsehmao bo gornji namen vsele natiskan na prvo stran M. Lista. Na čelo lista smo ga zapisali, da ga ne pozabimo nikdar oboji, je naš stari namen. Dobro nebeske Mamike čast ščemo razširiti. Vsi naj spoznajo i zljubijo Jezusovo sladko mamiko. Ona je navči najpopolnej spunjavati dve največšivi zapovedi: ljubiti Boga i bližnjega. Ona je gledalo, v šteroj v najlepšoj svetlobi vidimo Boga, naše razmerje do njega, svoj večni cio pa vsa sredstva, da ga dosegnemo. Od nje pravi sv. Cerkev z rečmi sv. Dūha, da ki njo najde, življenje najde i zveličanje prejme od Gospoda. Nišče se ešče ne pogūbo, ki je Marijo lūbo. Ar vas vse ljubimo, vam ščemo spraviti večno srečo, zato vas pa vse pelamo k Mariji, da ste popolnoma njeni. Ona je mati boža, ki njo ma, Boga ma, ki njo najde, Boga najde, življenje naše dūše i večno srečo njihovo. Za drūgo pa Jezusovo Srce ne presmeknjeno. Vekše tolažbe ne zato za nje, kak če vidi nas pri svojoj materi, kak če smo dobro Marijina deca. To je prvi i glavni namen Marijinoga lista.

Drūgi je dopolnitev prvoga. Že pred 30 leti, gda se je M. list narodo, smo so odločili, da iz čistih dohodkov zidamo hišo sv. Družine, v šteroj dobijo prebivalci Slov. Krajine duhovne vaje po stanaj. Nekaj nad šest jezer koron je ostalo čistoga, šteri penez je ešče izda v somboteoskoj hranilnici. Vsi priznavajo, da cenejšega lista ne v državi i tūdi daleč prek njenih mej ne, kak je Marijin list. Na mesec da 20 strani, i na konci leta še kalendar, pa za vse to se plača samo eden dinar na mesec. I poleg lista i kalendara so naročniki deležnih večnih svetih meš v Celji, v Grobljah i v Soboti, se slūži za nje tjedensko edna meša doma i so deležni dela več jezer svetih meš v serafinskom drūštvu v Linci. Če vse slovenske katoličanske drūžine samo Slov. Krajine poklonijo dobroj Materi Mariji en dinar na mesec — ostane na stroške duhovnih vaj letno najmenje petjezero dinarov. Vidite, kelko dobrega lejko včnimō, če vō držimo pri Marijinom listi! Kelikim dūšam lejko pomoramo do večnoga zveličanja, gda svojega zagotovimo! Delamo vse brezplačno, naj samo kem več dūš rešimo! Ki lūbi Marijo pa išče zveličanje dūš, bo nas podpirao.

Klek! Jožef, vrednik.

Zvünredno sveto leto na spomin 1900 letnice našega Odrešenja: 1934—1935.

Častitoj dühovščini i dragim vernikom!

Z apoštolskim pismom „Quod superiore anno“ z dne 2. aprila 1934 je sv. Oča Pij XI. zvünredno sveto leto pri 1900 letnici Kristušove smrti na križi, ki se je zaključilo v Rimi na letošnji vüzemski ponedeljek, razširo na ves katoličanski svet: trpi od Bele nedele 1934 do Bele nedele 1935.

V svojem apoštolskom pismi izraža sveti Oča najprle svoje veselje nad tem, da je toliko vernikov iz celoga sveta v pravzdaj zaključenom svetom leti priromalo v večno mesto i tam v iskrenoj pobožnosti ino v dūhi spokornosti zadobilo popolni odpustek; vendar večina katoličanov ne mogla priti v Rim ino si ne mogla pridobiti velikih kinčov milosti zvünrednoga svetoga leta. Ar pa so kinči milosti, ki jih upravlja sveta Cerkev, za vse, je zdaj sveto leto razširjeno po celom sveti, da lahko vsaki zadobi jubilejni odpustek.

Pogoji za pridobitev svetoletnoga odpustka so: sv. spoved, sv. obhajilo, ali prečiščavanje, obisk določenih cerkev i neštore natenkoma predpisane molltve na čast najsvetejšemi Oltarskomi Svestvi, Kristušovomi trpljenji, Žalostnoj Materi božoj ino po nameni svetoga Oče.

Nameni svetoga Oče v tom svetom leti so:

a) da bi katoliška Cerkev povsod vživala slobodo, štera njej ide po božoj voli, ino da bi svoje poslanstvo nemoteno vršila med vsemi narodi;

b) da bi med vsemi narodi zavladao mir, soglasje ino pravo blagostanje;

c) da bi misijonsko delovanje srečno napredüvalo ino da bi se vsi odpadniki ino ločeni vrnoli v edno čredo Kristušovo;

č) k tem namenom dodaje sveti Oča šče ednoga, od šteroga pravi, „da Njemi je nad vse pri srci“; misli najmre na pogübnö delovanje „Vojsküjočih brezbožnikov“, ki se bogokletno upirajo Bogi i ga ščejo izklüčiti nesamo iz vsega javnega življenja, nego nameravajo zrovati celo iz posameznih düš vsako vero v Boga i vsako sled bogolübnö misli. Te strašne grehe i hüdobije obrnjene naravnost proti Bogi, naj skušajo verniki v tom svetom leti popraviti ino za nje zadostüvati neskončnomi Veličastvi božemi s pobožnov molitvijov ino vernim spunjavanjem božih zapovedi; verniki naj tüdi v svojih molitvah prosijo Očo vsega smilenja, da brezbožniki svojih strašnih namenov ne dosegejo; naj prosijo tüdi Odrešenika sveta, da te zasleplene sovražnike bože tak razsvetli, da bodo svoje bogokletno početje spoznali, ga v svetom požalüvanji obžalüvali ino se spokorjeni vrnili v naroče dobroga Boga.

Da bodo verniki za svetoletne odpustke dobro pripravljeni in da bodo znali predpisane molitve prav zmolliti, vabi ino pri-

porača sveti Oča na to naj je dušni pastirje navčijo v primer-nih predgaj i naj se vršijo povsod duhovne vaje kak dobra pri-prava za svetoletno spoved ino sveto obhajilo.

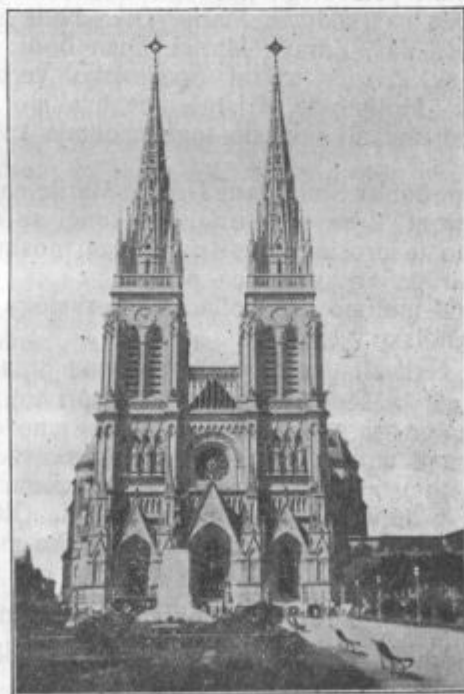
Na podlagi omenjenega apoštolskoga pisma i v njem da-nih navodil določam za lavantinsko škofijo sledeče:

I. Pogoji za odpustek svetoga leta so:

1. Sv. spoved i sv. obhajilo. Letna sv. spoved ino vüzem-sko sv. obhajilo ne vala za te odpustek, vala pa sv. obhajilo, štero što prijme za sv. popotnico.

Jubilejno spoved lejko vsi verniki brez razlike, tüdi redov-nice, opravijo pri vsakom duhovniki, ki je pooblaščen za spo-vedavanje. Za té slučaj so spovednikom podeljene posebne pra-vice i pooblastitve.

2. Obisk štirih cerkev ali javnih kapel, kje se konči od časa do časa darüje sv. meša. Za mesto Maribor določam po pismi svetega Oče stolnico, baziliko Matere Milosti, župnijsko cerkev sv. Magdalene ino cerkev sv. Alojzija. V župnijah zvün Maribora je po papovom pismi določena povsod najprle farna cerkev. Za tri drüge cerkve pooblašçam gg. župnike, provizore ino ekspozite, da vsaki za svojo župnijo določi cerkve, štere naj

Argentina. Najvekše romarska cerkev Matere milosti v Lujanl, kama hodijo naši izseljencl romat.

verniki obiskavajo za odpustke svetoga leta. Če so podružne cerkve preveč oddaljene i nede do njih lehek dostop, se lejko izpustijo i se določi samo župniška cerkev i še morebiti najbližnja podružnica.

Ne potrebno, da so vse cerkve, ki se za obisk določijo, v istoj župniji; tudi si lahko več župnij skupno določi iste cerkve.

3. Vsako izmed določenih štirih cerkev trebe obiskati trikrat, skupno je tak potrebnih dvanajst obiskov. Lejko pa tri obiske v ednoj cerkvi opravimo zaporedoma; kda smo prvič obiskali cerkev, idemo vō i se taki pali povrnemo drugič ino tretjič.

Če v župniji ne štirih določenih cerkev ali javnih kapel, se more teh dvanajst obiskov zvršiti v menjšem številu cerkev, i to : če sta poleg župnijske cerkve še dve drugivi, trebe obiskati vsako štirikrat; če je poleg župnijske cerke samo še ena, trebe obiskati vsako šestkrat; če pa je v župniji samo župnijska cerkev i tudi zvūn župnije ne niedna določena za obiske, trebe župnijsko cerkev obiskati dvanajstkrat.

4. Pri obiskih v cerkvah se moramo splošno spominati predvsem Gospodovoga trpljenja ino odrešenja. Zapovedano pa je pri vsakom obiski moliti sledeče molitve:

a) pri oltari presvetega Rešnoga Tela (Gde je Olt. Svestvo. Vr.) petkrat Oča naš, Zdrava Marija, Dika bodi, i na papov namon ednok Oča naš, Zdrava Marija, Dika bodi;

b) pred sv. križom trikrat apoštolsko vero, na konci se doda vzdihljaj: „Molimo te, Kristuš, i te hvalimo, ar si s svojim križom svet odrešo“ ali namesto toga vzdihaja kakša druga spodobna molitvica;

c) pred podobov preblazene Device Marije na spomin njenih žalosti sedemkrat Zdrava Marija, na konci se doda vzdihaj: „Sveta Mati, to te prosim, rane Kristuša naj nosim, vtisni v moje jih srce“ ali druga toj spodobna prošnja;

č) slednjič molimo pred oltarom presvetoga Rešnoga Tela še ednok apoštolsko vero.

Če se v cerkvah, štere obiskavamo, ne hrani stalno presv. Olt. Svestvo, naj bi se to oskrbelo konči pri toj priliki. Če pa to ne lahko mogoče, se zavolo toga ne sme opustiti niedna zmed predpisanih molitev. Molitve na čast presvetomi Rešnjemi Teli naj se v tom slučaju opravijo pri glavnem oltaru, verniki pa si naj bar v duhi predstavljajo najsvetejše Olt. Svestvo i ga molijo. Apoštolsko vero pa v tom slučaju trebe moliti pred svetim križom.

II. Kolikokrat se lahko dobi svetoletni odpustek?

Popolni odpustek svetoga leta se lahko dobi večkrat, kolikokrat što spuni vse predpisane pogoje; dobiti ga more vsaki zase i tudi za verne duše v očiščilišči. Milosti i odpustkov toga leta se lejko vdeležijo tudi tisti, ki so že lani ali letos v Rimi ali doma prejeli jubilejni odpustek; tudi vsi ti morejo dobiti odpustek tolikokrat — kolikokrat spunijo gornje predpise zase ali za duše pokojnih.

Nišče ne more začeti predpisanih dobrih del za drugi odpustek, dokeč ne zvršo vseh teh del za prvi odpustek.

Za prejem odpustkov lahko verniki obišejo cerkve, za to določene v domačoj fari, pa tudi cerkve zvun domače župnije ali škofije, vendar samo takše, štere so določene za obiske v svetom leti.

III. Olejšave za lavantinsko škofijo.

A. Za vse vernike. Če se obiski določenih cerkev opravijo v skupnoj procesiji, ki jo vodi župnik ali od njega pooblašteni duhovnik, vala eden skupen obisk za tri posamezne.

Na podlagi toga naj gg. dušni pastirje prirejajo jubilejne procesije tak, da napravijo za eden jubilejni odpustek štiri skupne obiske. Kje so n. pr. določene štiri cerkve, druga od druge ne preveč oddaljene, obišejo najprle župnijsko cerkev. Tudi to trebe obiskati v procesiji. Zato naj se verniki zberejo zvunaj župnijske cerkve, razvrstijo v sprevod i s križom na čeli pod vodstvom svojega dušnoga pastira vstopijo v cerkev i tu opravijo predpisane molitve. Potem ide procesija v drugo, tretjo ino štrto cerkev. Če pa ne mogoče z ednim obhodom, se vsaka cerkev obiše v posebnoj procesiji.

Če so določene samo tri cerkve, se obiše v skupnoj procesiji župnijska cerkev dvakrat, drugivi dve pa po ednok; če sta dve cerkvi, se obiše vsaka dvakrat; če je samo župnijska cerkev določena za obiske, jo trebe v pocesiji obiskati štirikrat; po prvom obiski naj ido tak daleč vkraj od cerkve, da se procesija lahko razvije, potem pa jo pali obišejo drugič tretjič ino štrtič.

B) Za poedince ino za posamezne družbe.

1. Nešteri so zadržani, da ne morejo obiskati za sveto leto določenih cerkev. Med takše se štejejo: redovnice, ki živijo v strogoj klavzuri, redovne osebe, štere majo samo neslovesne oblube brez stroge klavzure, tretjerednice, ki s cerkvenim dovolenjom skupno živijo v istoj hiši ino vse, štere se na sprejem pripravljajo v vzgojnih zavodaj ali ki prihajajo v takše zavode zavolo vzgoje i pouka, bodisi vsaki den ali samo določene dni; anahoreti, ki živijo v samostanaj, n. pr. reformirani cistercijani, kartuzijani.

Za vse te določam, da obišejo za jubilejni odpustek dvanaajstkrat svojo domačo kapelo, kje se hrani presveto Rešnje Telo, ino molijo zapovedane molitve na predpisan način; če v zavodi ne kapele, naj obišejo dvanajstkrat cerkev, kama hodijo po nedelaj i zapovedanih svetkaj k sv. meši. Če napravijo obiske skupno ino v procesiji pod vodstvom duhovnika, zadostujejo za eden jubilej štirje skupni obiski.

2. Za zadržane, ki ne morejo obiskati določenih cerkev, kak trebe, valajo tudi betežni i slabotni, pa naj so doma ali v bolnišnici; tisti, šteri dvorijo; nadale vzniki; tisti, ki so nad 70 let stari; nazadnje delavci, ki si z dnevnim ročnim delom služijo vsakdenešnji krüh ino dela ne morejo zapustiti.

Za vse te pooblašcam župnike, da posameznim ali celim družinam gledoč na njihov stan, zdravje, čas ino kraj dovoljujejo manjše² število obiskov v cerkvaj pa tudi, da napravijo obiske mesto v štirih, v treh, dvema ali samo v ednoj cerkvi; obiske v cerkvi morejo župniki spremeniti tudi v druga dela pobožnosti ali krščanske lübezni, niednoga pa ne smejo oprostiti svestvene sv. spovedi i sv. obhajila, zvün če što zavolo teške bolezni ne bi mogo zavžiti svete hoštije; od sv. spovedi pa ne morejo nikoga oprostiti, tudi te ne, če spokornik ne zagrešo nikaj takšega, česa bi se mogo nujno spovedati. To pooblastilo smejo župniki vporablati v spovednici ali zvün nje, za posamezne vernike ali cele družine svoje župnije.

— — —

Nazadnje želem, da bi se sveto leto obhajalo v lavantinsk³ škofiji zaistino v dühi spokornosti ino premišlavanji Kristušovoga trpljenja ino odrešenja. Naj ne bo vrednoga Lavantinca, ki ne bi bar ednok zadobo jubilejni odpüstek. Gg. düšni pastirje pa naj vernike v predgaj povčüjejo od svetoga leta i je naj po mogočnosti v dühovnih vajah ino misijonih pripravljajo na jubilejno spoved. Sküpne procesije naj vsaka župnija večkrat prireja, da bodo verniki lahko zadobili večkrat odpüstek i da bodo prišli lahko vsi farniki na vrsto. Lepo bi bilo, da bi se tam, kje je to mogoče, vršile posebne jubilejne procesije mladine, odnosno šolarov. Naj pa se verniki tudi večkrat opomenejo, da tudi sami zase lahko zadobijo jubilejni odpüstek, sezna morajo v takšem slučaji napraviti dvanajst cerkvenih obiskov, če ne vala za nje štera med zgoraj navedenih olejšav.

V Maribori, dne 1. junija 1934.

† Ivan Jožef,
škof i apoštolski administrator.

Čuvajmo svojo ladjo — Cerkev.

Pravijo, da je sv. Cerkev naša najboša mati. Istina je. Ni šče najmre ne skrbi za naš, za njeno dečico s takšo lübavjov, kak ona. Nikaj drügo ne išče tü na zemli, kak samo našo časno i večno srečo. Vse nas šče pripelati do tistih vrat, štera se odprejo na konci našega življenja i štera držijo do večne sreče v nebesaj. Vsakši človek bi morao priti do teh vrat i skozi nje iti, ar ovak bo strahotno njegovo življenje po smrti. — Vsakša mati, štera ešče količkaj srca ma do svoje dece, skrbi, da se njenomi deteti ne bo slabo godilo. Vse včini, ka le more, da reši svoje dete nevarnosti, štera njemi preti. Ravno tak tudi naša mati Cerkev vse včini, da nas občuva večnoga pogübljenja. Njo je sam Bog postavio za našo mater, za mater naših düš. Da naše düše, štere so telkokrat v tak velkih nevarnostih, občuva, zato je nastavio Cerkev, štera resan z materinskim srcom skrbi za svojo dečico — za nas kristjane.

Pa vendar, če se zglednemo po širn⁴om sveti, kama je ta

dobra Mati prinesla veseli glas — evangelij odrešenja, vidimo, da skoro vseširok trpi zaničavanje, zametavanje, zapostavljanje, po nekod celo preganjanje. Ali se nam ne vidi čudno to dejstvo? Kak je li mogoče, da bi popotnik, šteri se s čunom vozi po širokom morji i bi rad prišeo prek morja, kak je mogoče, da bi te popotnik, vzeo sveder i vrtao čun, naj se potopi? To se nam vidi nemogoče! Pameten človek kaj takšega nikdar ne bi mogeo napraviti. Pa če se že to li godi, bi pravili, da se je tomi človeki zmešalo, da neve ka dela, da neve, da se on sam pri tom potopi.

Ravno tak je s ladjov sv. Cerkve. Tüdi ta vozi prek velkoga, globokoga morja. Pripelati šče na drugi kraj morja, do srečne večnosti. S sebov pa vozi milijone i milijone vernikov, šteri so stopili v to ladjo na den sv. krsta. Če bi se ta ladja potopila, bi se potopili vsi milijomi, šteri se v njoj vozijo. Toda potopila se ne bo. To znamo iz sv. evangelija. To verjemo. Ali nekaj drugoga pa ne smemo preglednoti. V toj ladji se vozimo, vsi mi katoličani. Mi se ščemo srečno pripelati prek življenjskoga morja. Pri toj vožnji pa opazimo, da se z nami vozijo tüdi takši lüdje, šteri neprestanoma vrtajo, da bi napraviti lükno i ladjo tak potopili. To so neprijatelje sv. Cerkve. To so nezgrüntano zaslepleni lüdje, šteri nevedoč ali pa vedoč, iz hüdobije celo samomi sebi vrtajo večno pogüblenje. Kak si naj razložimo to njihovo bedasto delo? Nikak ne bi mogli razložiti njihovoga pogübnoga dela, če ne bi znali, da je na sveti tüdi hüdobna sila — hüdi düh, šteri je noč i den na deli i seja svoje seme pogübljenja. To seme se v vnogih močnih, svetih düšaj posüši, ne požene korenja, a vnogih pa se prime, začne raste i tüdi zraste v mogočno drevo. To so zgüblene düše, zablojene tü na zemli, štere bodo pa svojo zablojenost enkrat strahovito obžalüvale.

Priznati moramo, da hüdi düh ne eden med najbolje zabiti, nesposobnimi dühovi. O, ne! Hüdi düh je za sebe, za svoje kraljestvo čüdivito moder, bistre glave. On je jako dober, sposoben vojskovodja, general, šteri zbira v svojo četo vse tiste zasleplene, ki so se dali po njegovom zapelavanji zapelati. Tak vidimo, da se njemi je posrečilo zbrati zaistino močno vojsko dobrih vojakov, šteri so pripravljeni vse žrtvüvati, samo da pode-rejo vse, ka je Kristušovoga, ka je božega i razširijo kraljestvo hüdoga düha. Ta močna vojska, šteroj komandira hüdi düh, so takzvani framasoni ali prostozidari. To je družba lüdi, štera je razširjena po celom sveti, a jo vodijo iz ednoga mesta. Po celom sveti so najmre raztepene kotrige te družbe, štere so vpisane v menših družbaj, takzvanih ložaj. Te lože so med sebov v zvezi. Vse lože so pa v zvezi z ednov glavnov, štera je vodi. Ta glavna loža je v Parizi i se zove Veliki orient. Té Veliki orient vodi vse lože celoga sveta. Vse se njemi morajo brezpo-gojno pokoravati.

Vreditev framasonstva bi lahko primenjali organizaciji sv.

Cerkve. Sv. Cerkev tudi eden vodi — Kristusov namestnik na zemli — sv. oča, papa. Njim se moramo vsi pokoriti, vsi škofje, vsi plebanoši, vsi verniki. Sv. oča naročajo škofom, kak naj širijo evangelij, škofje plebanošom itd. tak, da je razširjanje kralstva božega na zemli pod ednim vodstvom — pod vodstvom papov v Rimu. Proti tomí je pa hūdi dūh zbrao drūgo vojsko, štero ravno tak vodi eden, — „protipapa ali šatanski papa“ — so ga imenovali te i je dnes v Parizi. Njemi se morajo pokoravati vse lože po različnih delih sveta.

Pitanje je, ka te lože ščejo dosegnoti. Če bi dobro šteli človečemi rodi, bi je podpirali. Nego njihovo delo je najbole pogūbno za vse človeštvo. Oni toti pravijo, da ščejo lūdem dobro, da ščejo pravico, poštenost, lūbezen med brati. Lepo se to glasi. Istina. I stem ravno največ lūdi zapelajo. Nego to je nevolja, da ščejo pravico brez Boga, poštenost brez vere, lūbezen brez Kristušove lūbezni. Oni so proti vsakšoj veri, posebno pa proti našoj katoličanskoj. Ta je najmre njihova največša sovražnica. Oni ščejo med človečim rodом popolnoma strebiti miseo na življenje po smrti. Pravijo, da po smrti nikaj nega. S smrtjov je vsega konec. Zato pa tū na zemli bodimo veseli, vživajmo svet, stepimo dol s svojih ram vsakše zapovedi i vsakše prepovedi, štere glasi sv. Cerkev, rekši da je tak boža vola i da tak pa tak moremo živeti, če se ščemo zveličati. Boga nega, drūgoga sveta nega, smrt je konec vsega. Zato pa v kraj z vsakšov prepovedjov, z vsakšim navukam, šteri nas draži, da ne moremo mirno vživati toga sveta, kak bi naše telo rado. I ar je ravno katoličanska Cerkev najbole močna, ma najbole natenkoma vse razloženo, ka se sme, ka se ne sme, zato trebe to Cerkev podreti, to ladjo prevrtati, da se potopi. Po tom bo drūgo že šlo. Gda zaide s sveta vsakša zvezda vere, ki sveti na drūgi svet, potom bo po njuvom raj na zemli, potem bodo lūdje srečni, slobodni, ne bo več greha, med sebov se bodo radi meli, dobro jim bo.

Takše življenje živejo že zdaj nešterne stvari: to so živali. Te nikaj ne mislijo na večnost, te samo vživljejo, gde morejo, s smrtjov je konec. Ja! Za žival je smrt konec, ali človek ma dūšo, ta pa po smrti komaj začne živeti. Mi to znamo, to verjemo, od toga z nikim ne govorimo, ka je ne tak.

Mi svoje dūše i dūše svoje dece ščemo rešiti i smo je tudi dužni rešiti. Zato se bomo pa postavili odločni kak eden mož proti vsem i vsakšemi, ki gda kaj proti Bogi, proti sv. Cerkvi i proti dūhovnikom, šteri so nam postavljeni za pastire, guči, rovari. Z odprtimi očmi bomo gledali gibanje po sveti i okoli sebe, da se ne prikradne k nam kakši vuk v ovčoj obleki i bi probao šuntati proti našoj edino zveličavnoj Materi Cerkvi.

Življenje bl. Device Marije, Matere Bože, naše Kralice.

Prva kniga.

3. Vsemogoči javla angelom določeni čas Marijinoga poprijetja i odrejūje angele, šteri jo bodo čuvali.

Gda se približa čas, se posvetūjejo — človeški povedano vse tri božanske peršone, da začnejo delo, štero se njim bode vidilo, da najpre stvorio čisto dūšo i telo, štero dosegne najvekšo milost pri njih. Na njem nede nepopolnosti greha. Presveto Trojstvo šče stvoriti dūšo po svojoj želi: sad svojih svojstev, čūdo svoje nezmerne vsemogočnosti, šteroga se ne prime izvirni greh. Ona bode nadomestila tisto, ka so drūgi zagrešili v Adamovoj neposlušnosti proti Bogi. V njoj se bodo osredotočile vse milosti, štere je Bog določo za angele i lūdi pred grehom. Ona bode izvzeta od splošnoga zakona lūdi, ka njoj nemre škoditi kačje pokolenje. Nujno je bilo, da se božanstvo z najčistejšim stvorom združī, šteroga je ešče nikdar ne skalio greh.

Reč, štera je mela s Telom postati i rešiti i včiti lūdi, mogla je sloneti na najpopolnejši zakon milosti i ž njim navčiti, kak se morajo poštvūvati i lūbiti starišje, najbližnji nastavitelje našega naravnoga obstanka. Vučiteo mora prednjačiti v spunjavanji zakona. Zato bode v Božem tanači zaključeno, ka Reč štera bo s Telom postala, more poštvūvati tisto, štera je odebrana, da bode njegova mati. Ali ta čast je zahtevala, ka de čista od greha.

Na zemli je mela Reč mater brez oče, kak v nebi očo brez matere. Bog je Oča večne Reči. Če se tak ona zove mati večne Reči, ne sme se kača hvaliti, da je bila tista žena pod njenov oblastjov, šteroj je Bog kak rojenoj Materi bio pokoren. Nadale je mogla biti i človeča pot, od štere je Reč mela vzeti svoje telo, daleč od greha. Telo, štero je melo lūdem prnesti odkupljenje, je samo ne smelo pričakūvati to odrešenje, moralo je tak biti izvzeto od kaštige prvih lūdi.

Večna Reč bode i vučiteo poniznosti i svetosti, štere se bodo najbole kazale v trpljenji i nevolaj, štere bo pretrpela, da vniči hūdobijo i jalni sijaj sveta. Zato je odrejeno i tistoj, štera bode njemi mati, ka bode izvrstna i jedina i potrplivosti i lepa v bolesti. Ona je morala s svojim Edincom prnesti Bogi aldov trpljenja, šteri se bode Bogi dopadno, a njo proslavio. To je bio zaključek, šteroga je presveto Trojstvo angelom naznanilo, gda je prišeo čas, da se stvari ta Kralica.

Nemrem opisati reči, kak mi je te zaključek objavljen i ka sam v njem spoznala. S svetov radostjov so pozdravile nebeske čete nazveščenje čūdežnih skrivnosti Božih. Vsakši od angelov je želo slūžiti Blaženoj. Bog je odebrao iz njihovih zborov veliko število, šteri bodo i vidljivo pomagali prišestnoj Materi Božoj i

nosili znamenja rešenja. Eden deo od njih je meo nalogo naznanjati Mariji razsvetljenja, štera so oni kak višji dühovi dobili. Teh serafinov je bilo sedemdeset. Število, štero je odgovarjalo številu let, ki jih je mela Marija preživeti na zemli. Za glavara teh angelov je bio odebrani Mihael, šteri se bo zato večkrat vidljivo Mariji prikazao i jo sprevajao. Njemi je bila dana posebna briga za Mater Božo i Gabrieli. Pri zbiranji i posebnom delüvanji posameznoga angela so vladali *skrivnostni odnosi i skrivnostna nakanenja*.

Preslabe so moje reči, da naznanjam tak veliko svetost i tak globoko spoznanje.

4. Poprijetje blažene Device Marije.

Vse je bilo pripravleno, da se stvori tista, štera je mela sveti roditi rešenje. Za časa njenoga poprijetja je mela Ana štiridesetštiri, a Joakim šestdesetšest let. Čeravnok se je poprijetje vršilo po narutoj poti, vendar je odstranjeno vse nepopolno i nevrejeno. Prinos v Ane je bio brez zamazka, a z višine delüjoča sila najglavnijša, ar je Anina naravna nerodovitnost zahtevala, da se nadomesti čüdežnim potom. V Ani i v Joakimi sta se zlejale priroda i milost, ali tak, ka je delüvanje milosti bilo dosta vekše i je naravo na nekši način vničilo.

Milost se je poslužila narave samo telko, ka da toj hčeri, ki k sebi nema ednake, naravne stariše.

To čüdo bi se dalo prisposodobiti z tistim, gda je Peter hodo po valovaj. Ne se je voda zgostila, da bi on mogeo po njoj iti kak po ledi, nego je Petri bila dana moč. da napravi, ka je ne mogla napraviti narava. Ravno tak je ta božanjska moč izklüčila v poprijetji greh i grešno nagnenje. Po tom čüdežnom spočetki je bilo mlado telo bodoče nebeske Kralice najpopolnej osnovano, da so vsi deli stali med sebov v popolnom razmerji kak v niednom drugom človečem teli ne i da nieden od sestavin nemre obladati drugoga. Stvorjenje toga tela v razmerji svojega sastava je bilo najpopolnejše od vseh dozdašnjih. Žavolo svoje nežne lepote, je bilo to telo poleg vseh svojih odlik bole izpostavleno vtisom nasprotnih elementov i to bole občütlivo i sposobno za vekše trpljenje od tela druge človeče dece. Bog je stvorenji tela prečiste Device posveto već pazke kak pa stvorenji nebes i vsemi ka je v njih.

Esče z vekšov lübeznijov, kak pri stvorenji Adama guči sveto Trojstvo vlevajoč düšo Mariji: „Napravimo Marijo na svojo pravo podobo, za svojo pravo hčerko i zaročenku; za Mater Edinorojenoga, Ednobitnoga z Očom“. Od časa, gda je stvorena düša prečiste Device, je vživala svetlost, prijateljstvo i ljubav svojega Stvoritelja. Nikši zamazek, nikša senca poprijetoga greha je nje ne mogla zasenčiti. Ona je bila dovršena popolnost.

Tisti čas, gda je düša Marijina združena s telom, je občütila Ana na poseben radosten način. Ona je čütila jasno nav-

zočnost Božo, pa je od velke duševne sreče bila zameknjena, šteri stan je sprejavalo spoznanje skrivnosti. Tomi čudovitomi delovanji Božemi se je Ana neprestano radila, dokeč je počivala Marija pod njenim srcom. Ani je s tem posebno podeljeno globoko razumevanje svetoga Pisma.

5. Od milostih i krepostih, s šterimi je Bog Marijino dušo okinčao i v šterih se je ona, še nerojena, vadila.

Z Marijinov dušov so njoj bile dodeljene vse milosti i darovi, s šterimi se je mela odlikovati. Posebno so bile tri bože jakosti: vera, vüpanje i lübezen njena lastnina. Ona se je odlikovala z nadnaravnim znanjom. Predvsem je poznala presveto Trojstvo, kak je nieden stvor ne mogeo spoznati. Hitro je prišla v pogovore z angeli, štere njoj je Bog odredo za čuvare. V tom stanji se je že vadila tüdi v jakostih. Vse moči njene duše so se osredotočile od prvoga časa njenoga bitja v najzvišenejšem i najplemenitejšom predmeti, šteri je razpravlao od nje i jo k sebi vlekeo. Kem menje je bilo razvito telo i kem globše so spali telovni občütki, tem bole jasno i tem bole popolno je sijao i delüvao božanski element, šteri je bio vrozen v njenoj mladoj duši.

Žalüjem, ka jaz tak sirmašna, slaba i nevučena žena, s svojimi praznimi i malimi rečmi nemrem opisati svetlosti, štera mi je razjasnila te skrivnosti. Slabo človečo oko nemre to svetlost podnesti, ne zdržati žarke božanstva, i če so bili tüdi skriti za oblakom Aninoga materinskoga tela. Marijino stanje je bilo že te toti blaženo, ali ona je ešče ne bila blažena, ar je mela v življenje stopiti, da nastopi na pot svojega trpljenja.

6. Dogodki od poprijetja do rojstva nebeske Kralice.

Dokeč je Marija počivala pod srcom svoje matere, je mela troje bože videnje. To najpopolnejše gotova zorno videnje, je ne bilo stalno. Ono se je moglo komaj z zaslugami dosegnoti. Nasprotno je vživala Marija toti v podrejenom, ali vendar v zvišenom gledanji božanskoga bitja skoz celo življenje.

Pri tretjoj prikazni je bilo Mariji javleno, ka je prišeo čas, da pride na svetlost sveta i se združüi z lüdmi. Na to božansko odločitev odgovori Marija: „Bog, ti najvišüše veličánstvo, neomenjeni gospodar mojega celoga bitja, duša mojega žitka, neizmeren v svojih svojstvih i popolnostih, nedosegliv, močen i bogat smilenosti. Božanski Krao i Gospod! Bila sam ničest, ti si me včino za to, ka sam. Brezi mojega zaslüženja si me obogato s svojov božanskov milostjov i s svojov svetlostjov, da ž njima spoznam tvoje nespremenljivo bitje i božanske popolnosti, da tebe edinoga gledam i lübir, da zvün tebe ne iščem nikaj dobroga, ar si ti najveške i pravo dobro i moja popolna tolažba. Zapovedavleš mi, Gospod, da izidem na svetlost sveta i da se združim z lüdmi. No, v tvojem lastnom bitji, kak v najjasnejšem ogledali, sem opazila pogübelno stanje mrtelnoga življenja i vso

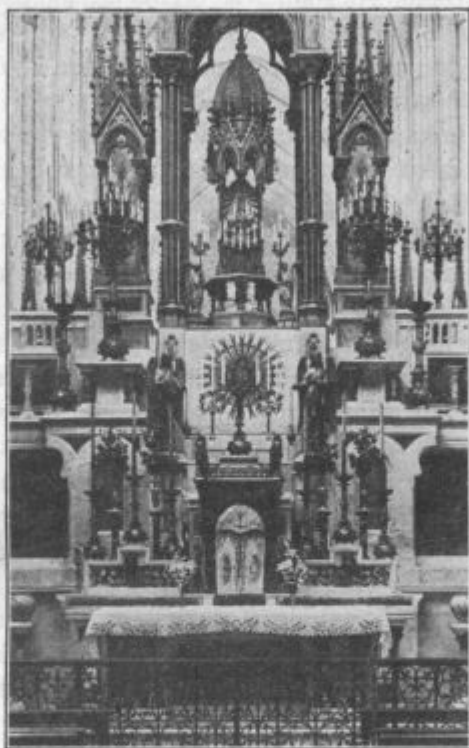
njegovo nevolio. Pa če jaz po svoji slabosti i prirojenoj gingavosti i najmenje zagrešim v ljubavi i službi tvojoj i nato moram mreti, o, rajši zdaj merjem, nego bi stopila v stanje, gde bi te mogla zgubiti! Nego če je tvoja sveta vola, Gospod, da morem biti jaz izpostavljena na zburkanom morji toga sveta, prosim te, najvišiji i vsemogoči čuvar moje duše, da moje življenje ravnaš, moje korake vodiš i vsa moja dela po svojoj svetoj voli opravlaš. Vredi mojo lübezen, da se ona v novom drüženji s stvarmi po tebi i po njih poboukša. V tebi sam spoznala nepokorščino vno-gih duš. Istoga bitja sam kak one, zato se po pravici bojim, ka po kakšoj nesreči ne spadnem v iste pogreške. V tom tesnom mestu, v naročji svoje matere, sam se radüvala nezmernoj veličini tvojega božanstva. Jaz mam tü edino najvekše dobro, ar mam tebe, moj vroče lübleni. Zdaj si ti edino moje bogastvo, moje edino dobro. Ne nem, ne bi li zvün svoje strehe, gda zaglednem drugo svetlost, po svojih čütilih zgübila svojo vrednost. Če bi mogla i če je od mene odvisno, da pretrgam življenje, štero me čaka, rada bi se ga odpovedala. Ali naj se zgodi tvoja vola, ne moja. Gda ti zapoveš, podeli mi svoj blagoslov i daj, da se ti smilim, da bom rojena na svet. Vodi me i brani v stani, v šteroga me postaviš.“

Na to molitev dobi Marija Boži blagoslov. On njoj zapove, da izide na zemelsko svetlost sunca i jo razsvetli, da spuni njegove žele.

Sv. Ana je bila vsa s sladkostjov napunjena, dokeč je Marijo nosila pod srcem. Nego previdnost boža je napravila tak, da je i ona začütila bridkost. Brezi bridkosti se ne občütijo sadi milosti i ljubavi. Zato ar je bio hüdi düh s svojimi tovariši vržen v pekeo, je iskao med ženami Staroga zakona, ne bi li najšeo tiste, štere znak je na nebi vido i štera njemi je mela streti glavo. Njegovoj hüdobnosti je niti Anina svetost ne mogla vuji. On je ne poznao vrednosti tistoga kinča, šteri je bio skriti v njenom naročji, ali je itak čüto, ka iz nje izide moč i sila, pa se je ponovno razsrdo, no, pa se sam tolažo, da je ne nevarno za njega stanje sv. Ane. Zapazo je angele, šteri so njoj bili na pomoč, pa jih je ne mogeo obladati. Odloči se zato, če de mogeo, da njoj vzeme življenje ali da njoj prepreči srečni porod. To drznost je podpirao z miseljov, ka je njegova angeoska narava močnejša od lüdske, ali njemi je bilo zakrito, da je milost močnejša od človeče i angeoske narave. On je sveto Ano napadao z raznimi navdehnjenji, strahom i z žalostjov. Včino je, ka je dvojila o svojem blagoslovljenom stanji zavolo svoje dozdajšnje neplodnosti i starosti. Z molitvov i potrpežljivostjov je premagala Ana te napade. Dosta so njoj pomogli angeli čuvari njene svete hčeri.

Nekelko žen, poznanih sv. Ani, je napelao hüdi düh, da so se norčarilo iz svete gospe. One so njoj oponašale, ka si samo domišlüje, da bode mati, pa da je to samo vkanlivost nečistoga düha. Sveta Ana je prenesla tüdi te napade i je te ne-

spodobnosti poplačala ženam z blagoslovom i lübeznostjov, celo je ešče küšüvala svoje neprijateljice. No, stem je ešče bole razdražila njüvo mržnjo, dale so se tak daleč zapelati, ka so štejele skončati i samo življenje presvete Device. Z dugotrpečov molitvijov je sveta Ana premagala tüdi to mržnjo, pa so se neprijateljice spokorile i pobolšale. Zatem je pridobilo nečisti jedno slüžabnico, štera se je zdignola proti sv. Ani. Ali njoj je tüdi ta ne mogla škoditi, Ana zmaga tüdi te zapad, kak vse prvejše. (Dale.)

Argentina. Veliki oltar z podobov Matere milosti v Luhani.

Katoliška Akcija.

Bili so časi, gda je duhovnik lahko zvršavao ne samo svojo pravo duhovniško službo, nego je tüdi v drugij strokaj valao za voditela: on je davao lüstvi tanače v stvarj, štere dnesden lüdje pri fiškališi dobijo. On je bio lüdem zdravnik, vzor gospodara, vučiteo itd. Vse mogoče posle je opravlaio i ešče je meo časa za počinek. Pomali je pa življenje tak napredüvalo, da je duhovnik morao ta püstiti vse druge reči, samo duhovnik je morao

biti, če je šteo svoje ovce zaistino varno voditi proti srečnoj večnosti. No, dnesden smo pa že tak daleč, da duhovniki več nanč od Boga jim dane svoje trojne službe: vučeniške, duhovniške i pastirske, ne morejo redno spunjavati. To pa zato ne, ar v ednom pogledi je dosta več lüdi kak je včasi bilo, v drugim pogledi je pa denešnji tüdi katoličanski svet tak daleč od Jezusa, da duhovnik niti ne more priti do njih, do svojih ovčic, da bi je obiskao, spoznao i je opomeno na tisto, kaj bi njim bilo potrebno. Bojijo se ga vnogi. Veséli so, če ga ne vidijo.

Zato je pa nujno potrebno, da duhovnikom priskočijo na pomoč verniki sami. To so verniki dužni včiniti po božoj voli. Če najmre verniki spoznajo, da vnogi ne spunjavlejo svojih verskih dužnosti zato, ka duhovnik iz kakšegakoli vzroka ne more priti do njij, so iz lübezni do bližnjega dužni svojemi bližnjemi pomagati, da pride nazaj k Bogi. Eden ovoga moramo čuvati, da ostanemo na pravoj poti, štera nas vodi do večne, nezgrüntane sreče.

Ka teda katoliška akcija žele od nas vernikov? Da smo apoštolje, da iščemo düše, kak jih duhovnik išče i zvršavlemo vse kak duhovnik, samo tisto ne, ka pač ne smemo, ar nemamo te vlasti.

Če vidiš, da je šteri že tak nesrečen, da je vero zgübo, i več ne hodi niti v cerkev, ne sprejema svestva, je tvoja dužnost, da to zgübleno düšo pomagaš rešiti. Ideš k düšnomi pastiri, ki katoličansko akcijo vodi i njemi nazvestiš vse takše, za štere znaš. Ž njim se te dogovorita, kak bota to nesrečno düšo rešila. — Če žnaš, da je gde kakši par, šteri živi kak zakonski, čeravno sta ne zdaniva, je dužnost apoštola kat. akcije, da to pa naznani düšnomi pastiri i potem s sküpnimi močmi takši divji zakon popravita. — Če poznaš človeka — pijančka, šteri je velki bič za svojo ženo i celo svojo družino, ideš k njemi i ga probaš od pijančüvanja odvrnoti. Mesto ka bi pijanec šo v oštarijo i tam spio dva litra vina, ga ti pregovoriš, da dá eden liter domou primesti i s toga litra jih lejko več spije, če so žedni i nikomi nebo škodilo. Drugoč ga pa lejko ženeš kama v dobro mesto, gde pozabi na vino v pogovori z drugimi. Če bi pa vsakojacki pa šteo oditi, njemi raj kaj ta prinesite i ga s tem očuvate vekše nesreče: da se v oštariji ne napije do nezavesti. — Poznaš družine, gde nega pravoga mira, lübezni med kotrigami. Sploj se kregajo, čemerijo. Ideš ta i probaš na lepí način spoznati, ka je vzrok tomi nemiri. Gda zvediš, što je kriv, se

trüdiš, da te vzrok odstraniš. Na lepi način opomniš zdaj ednoga, zdaj drugoga i pomali se bodo mogoče pomirili. Dostakrat so takši ljudje, gde nega mira, jako nesrečni i bi sami radi henjali s svajov, pa nemajo telko moči, da bi ovomi roko podali i se pomirili. Ne vüpajo. Tü je naravnoč odrešenik tisti apoštol, šteri postavi brv med obema, da lejko prideta vküp. — Dečko si pošteni, od dobrih starišov, ne hodiš ponoči okoli, po grešnih potih. Znaš prijatela, šteri je že zablado na krivo pot. Ideš večer k njemi i mesto ka bi on šo kama po greh, pa ga ti zadržiš, se ž njim pogučiš, tüdi kaj poveš za njegovo düšo, nato pa priporočaš, da bi šla spat, da zajtra ležej staneta. Po vnovih vesej majo dečki navado, da večer vküp pridejo i si zaspevlejo kakše pesmi. Če vas je zmes več apoštolov, pazite, da se ne bodo spevale kakše nespodobne pesmi, da se ne bo kaj nespodobnoga gučalo. Gda je pa čas iti spat (okoli 9 vöre), naj bi vsi šli lepo domou. Zato pa apoštol stopi k tistomi, za šteroga znaš, da ma kakše grešno znanje i zdaj šče ta oditi, ga odvrni od te poti i ga sprevedi, da bo šo domo spat, po poti ga pa tüdi z rečmi probaj odvrnoti od toga greha. — Poštena dekla skrbi, da so tüdi druge dekletke poštene. Doma ali v sosednoj vesi je muzika. Tvoja prijateljica nakani iti ta svojo düšo odavat hüdomi dühi. Idi k njoj, dokeč je šče doma i njoj delaj lepo družščino, da jo s tem zadržiš doma. Če sama ne moreš, jo pelaj kama inan v pošteno hišo, gde so že tüdi druge dekletke vküp zbrane i tam prepevajte kakše lepe pesmi, ali kaj čitite zmes. Tak bo nedela lepo minola i ti pa prijateljica bota srečnivi čistih düš šle domou počivat.

Gnjesden se vno go slaboga včini po novinaj, štere med lüstvom slabo seme sejajo. Če znaš, da ma što v vesi takše novine, si vzemi za sveto dužnost te novine odpraviti i mesto njij dobre, krščanske novine priporočati. — Ravno tak dobre novine kak najbolje razširi v svojoj vesi. Tüdi če si ne širiteo, pa je pomagaj razširjavati. Če znaš, da gde nemajo novin, idi ta pa jih probaj pregovoriti, da je bodo naročili. Prinesi s sebov dobre novine i njim prečti z njih kaj lepoga, ka je bo zanimalo i potom jim prigovarjaj, naj si je tüdi sami naročijo, če le morejo.

Če si pa že sami ne morejo naročiti, naj s sosedovimi vküp stopijo i je tak skupno naročijo. — V ves pride kakši agent s slabimi knjigami. To se dnesden pogostokrat dogaja. Da občuvaš düše kvarnoga čtenja, idi malo pred agentom od hiše do

hiše i povej, naj nišče ne kŭpi teh knjig. — V vesi znaš za siroto ali betežnika, za šteroga se nema što poskrbeti i njemi kaj podvoriti. Idi i poskrbi, da bo betežnik meo bar to, ka je najpotrebnejše. Pri sosedovih, ali bogatejših naprosi, da njemi včas pošlejo kakšo župico, da si siromak poje. Kristušove reči: ka ste včinoli šteromi od teh malih, ste meni včinoli, naj te nagibajo k tomi deli. Znaj, da ti on ne ostane dužen.

Takših prilik bi lahko naštevao brez konca. Tū smo navedli samo nekaj za zgled. Tak bole spoznamo, kakši namen ma katoliška akcija i kak se te namen dosegne s pomočjov kotrig. Iz povedanoga pa lahko sami vidite, da bo tū trebelo ešče velke šole, prle kak takši apoštolje zrastejo. Što šče zaistino hasnovito delati v kat. akciji, mora najprle sam biti to, ka od drŭgih šče dosegnoti. Mora biti sam pobožen, goreči za spopolnenje svoje dŭše i dŭš drŭgih. Ar priznati moramo, da je takše apoštolsko delo ne ravno lahko. Pa kem več človek pretrpi za to zvišeno delo, naj bo osvedočeni, da ga čaka tem vekše plačilo.

Kakše morajo biti kotrige same — bomo pa pri drŭgøj priliki povedali.

Nasledki svestva hišnoga zakona.

Hišni zakon nalaga zakonskomi pari posebne dužnosti: da v lŭbezni eden do ovoga živeta, da eden ovomi pomagata, gda je potrebno i mogoče, da rodita deco i jo lepo krščansko vzgajata.

Te dužnosti spunjavati je ne vsikdar tak lejko. To vsakši zakonski sam najbole zna. Kelkokrat se čŭje praviti, da je hišni zakon velki križ, da se nikdar nebi oženo, če bi za to znao. Da pa denok lahko zvršavleta te dužnosti, je potrebna boža pomoč. I ravno to pomoč je Bog dao svestvi hišnoga zakona. Če zato svestvo hišnoga zakona vredno sprejmemo, nam Bog da tŭdi posebne milosti.

1. Povekša v zakoncih posvečŭjočo milost božo.

2. Da pomagajočo milost, štera zakonskiva drŭži v pravoj lŭbezni eden do ovoga. Gde nega te lŭbezni v zakoni, je zakon zaistino eden žmeten križ. Če se zakonskiva lŭbita resan pravo, dŭhovno, si eden ovomi odpŭščata, če ne vse v redi, eden z ovim potrpi, se ne skregata taki. Eden ovoga probata razmiti.

3. Pomagati si morata eden ovomi: mož ženi, žena moži. Mož opravlja delo, kakšega žena navadno ne more delati, žena

pa pali takše, kakšega mož ne dela. Oboje delo se pa združi v lübezni i se lepo dopuni.

4. Od hišnoga zakona Bog žele potomstvo, deco. Deca so največši blagoslov zakona. A malo lüdi je, ki bi razmili, da so deca zaistino blagoslov zakonskima. Vsakša mati i oča se navadno tožita, če njima Bog da gosto deco. I istina je, da je z decov dosta nevole. Gda so šče deca mala, keliko noči mora mati prečüti poleg maloga, ki ne more spati. Keliko dela je s pucanjom. Gda pa že zraste i začne zadevati edno i drügo, je še vekša briga. I pa gda so že vekši, kakša skrb je za dobre stariše, če deca ne hodijo po poštenij potaj. I zdaj če je pri hiši 8 do 10 dece, što ne bo pravo, da je ž njimi dosta trpljenja! Ja, to so takše skrbi, da jih stariše sploy ne bi mogli dopri- nesti, če ne bi sprijali posebno pomagajočo milost pri zdavanji. Brezi bože pomoči tak ne mogoče svoje dece v redi vzgajati. To moč da svestvo hišnoga zakona.

Križ je hišni zakon, križ, šteroga naj bi zakonskiva nosila dokeč sta vküp. Toga križa se vnogi zbojijo, se ga ogiblejo. Ne vejo najmre, da je te križ dobromi Bogi najbolje dopadlivi i da če ga verno nosita, vdano v božo volo, da njima Bog neizmerno poplača v večnosti. Kem žmetnejši križ, kem več dece, tem vekše plačilo, če ga dobrovolno nosijo. S toga pogleda so deca v zakoni največši blagoslov, šteroga sad bodo stariše vživali na drügom sveti.

O, da bi to mogli zarazmiti vnogi i vnogi denešnji kršćanski stariše, ne bi se zgovarjali s siromaštvom, nego, bi etak mislili: če sam tü na zemli siromaška, pa bar na drügom ščem biti bogata. Zgodi se naj Tvoja vola, o vsemogočni i neskončno dober Bog.

Mladina, dobro se pripravi na sv. zakon i se potrüdi prav posebno, da ga s čistim srcem dobro, vredno sprejmeš. Samo tak ti prinese blagoslov.

Kršćanski navuk i življenje!

Je li vera zasebna reč? . . .

Prizadevanje dnešnjega sveta je, ka vero proglasi za zasebno ali privatno reč! — Vera ne spada v javno življenje, doma pa se je lejko vsaki drži kak se je šče i kak zna! —

Te navuk glasijo socialdemokratje. Že 1891. l. so na velkom spravišči v Erfurti to slovesno proglasili: „Nišče nema nikše

pravice do toga, kakše vere je što! — Ali kak pravi pruski casar Friderik velki: „V mojem casarstvu se naj vsaki po svojem zveliča!“

To je geslo denešnje brezverske i protiverske bande: „Vera je zasebna reč!“ —

Ka to pomeni? . . .

Ka je vera zasebna reč, to telko pomeni, ka vero naj ma vsaki doma, vera se v javnom življenji naj ne kaže i naj nema nikakše vloge. Pravimo: Naj se ne vrši javna služba boža, naj se prepovejo procešije, romanja, verska spravišča; naj se v jav-

Argentina. Romanje Slovincov i Horvatov v Luhan. Odhod iz cerkve. Naprej so većinoma sami naši iz Slov Krajine zbrani okoli preč. g. Patra Ruskoviča. Letos meseca oktobra je svetovni eucharistični kongres v Buenos Airesi, glavnom mestu Argentine. Prosimo dobro mater Marijo za naše izseljence, da do prav iz srca vdani njenomi Jezušu v Olt. Svestvi.

nosti ne postavljajo verska znamenja: križ, kapelica, sv. podobe, itd. — To tolako pomeni, ka je „vera zasebna reč“, ka boža zapoved samo doma vala: 7 ne kradni, v javnosti pa ne; 8 ne guči krivoga svedočanstva, — samo doma vala — v javnosti pa to nikaj ne. To telko pomeni, ka je „vera zasebna reč“, ka verske istine ti samo doma lejko držiš, v javnosti pa ti toga ne trbej vadlživati i zdržati. Doma vervaj, ka je Bog, če ščeš; v javnosti, v življenji pa Boga nega! — Ali je to mogoče? . . . Ne! Zato tudi vera nemre biti, na polojno se, na polojno ta; malo zasebna, javna pa ne! Ali vse, ali nikaj. — Ali je celi, živi Bog,

ali ga pa ne! Če je, ali de njemu te človek ravnao, pa zapovedavao? Ali ravno naj Bog nema na sveti nikše pravice, On se naj skrivle i beži iz sveta? — Zakaj bi? . . .

Vidili smo nadale v zadnjoj številki, kak velke vplive ma vera v javnom življenji i na javno življenje! Zato vera nemre biti i nesme biti „zasebna reč“, kde v koti, nego ona se more pokazati v javnosti i priti v javno življenje! — To je čisto naravno! — Ar človek more živeti po veri! Vera, njene istine i zapovedi — se morejo v javnom življenji udeleževati! Vera more biti naše življenje!

Kristuš tudi to žele i terja od človeka jasno i odločno! „Če što mene zataji pred ljudmi, tudi jaz ga bom zatajo pred mojim Očom, ki je v nebesaj! — Mt. 10. 32. —

Zato naša sv. naloga i dužnost je, ka vero spravimo vsikdar bole i bole v javno življenje; i da branimo njene naravne i i bože pravice, ka de temveč verskoga življenja na sveti!

Pod žezlom slobodnozidarov.

Doživljaj dva taljanskiva duhovnika v Mehiki

Nekda na konci lanskoga leta je pisao o Silvio Mesante v „Osservatore Romano“, od svoje poti v Mehiko, kama je šo, da spozna tam prilike. Etak nam pripovedavle:

„Čeravno sam znao, ka kak katoliški duhovnik težko pridem v Mehiko, sam se zato li odločo. Šo sam z o Mazzucom. Priskrbela sva si strošek za eden tjeden, puško i patrone. Te sva si sela v svoj „Ford“ i gda sva prevozilo 1000 km, sva prišla na Mehško granico.

Čeravno sva se pri vožnji zamenjavala, naj je vožnja eden den i edno noč, jako otrudila. Zato sva se odločila, ka si odpočijeva i te prestopiva granico. Bilo je ob 11 vori predpoudne, gda sva prišla pred mehiško graničko oblast. Da bi njim bila skem menje sumljiva, sva kolare odložila i sva si oblekla navadno čarno obleko.

Govorila sva po angleško. Odgovarjala sva na navadna pitanja. Do tu je šlo vse v redi. Te so naj pitali, kakše narodnosti sva. Gda je uradnik čuo, ka sva Taljana, naj je začno pregledovati od glave do pet. Velko pazlivost sta zbudili najni črni obleki. Na njegovom lici smo vidili, da sva njemu sumljiva. Na zadnje nama pokaže čakalnico i pravi: „Idita v čakalnico; pozvati moram poglavara.“ Auto sva spravila na dočeno me-

što. Kak sva iz autoja iztopila, je že prišeo poglavar. V rokaj je meo velke novine z naslovom: „Prostozidarstvo“.

I te naj je pregledjüvao od glave do pet. Posebno je gledao v najin čaren gvant. Prle, nego je kaj pravo, naj je z gorečim glasom pitao :

„Ste vi dühovniki?“

„Da“, sva njemi odgovorila.

„Rimskikatoliški patri?“

„Da“, se je glaso najni odgovor.

Njegov obraz se je spremeno od čemerov. „Vi nebodete šli prek, obrnite se, je kričao poglavar, mahao je z slobodnozidarskimi novinami, štere je v roki držao.

„Protestiram. Zakaj nemreva prek? Müva mava ravno takše dokumente, kak vsi drügi.“

„Nemogoče, ali razmite? Obrnite se, obrnite se!“ zapovedavao je dale i uradniki dao znak, da naj odtira.

Na granici je bilo mnogo turistov. Vsi so mirno stali i opazüvali te nedostojen prizor. Na obrazih turistov i kalifornijskih uradnikov sva vidila, ka z nama držijo. To naj je ojunačilo.

„Je ešče tü kakša drüga višja oblast?“ sam pitao. „Ščem vložiti preziv, ščem protestirati. Mi smo Taljani, ščemo biti v zvezi s taljanskim konzulom.“

Poglavar mrmrajoči odide. Od daleč ešče ednok zakriči: „Obrnite se nazaj!“ Ne njemi je bilo po voli, ka sva se ne premeknola, a njegovim služabnikom se je tüdi ne ravno müdilo, ka bi izvršili, ka njim je zapovedao.

„Žao mi je!“ pravi eden uradnik.

Na njegovom obrazi smo vidili, ka je katoličan i ka zavolo službe i okoliščin more zvršavati, ka njemi je ne ravno po voli.

„Tü se ne da pomagati“, nadalüje on „nažalost je tak. Zakon zabranjüje prestop vsakšemi katoličanskomi dühovniki. Izjeme tü nega“.

Bilo bi nespametno, če bi se ešče dale opirala. Ešče sva se začüdila ka se ne hüje zgodilo i se obrnola nazaj.

„Žao ni je“, je ponovo uradnik, da bi nama pokazao, ka je on nikaj ne kriv.

Gda sva pá prišla v Zedinjene države, pritožila sva se pri pograničnoj oblasti. Uradnik, s šterim sva gučala, je pravo, da je postopanje mehiških pograničnih oblasti nečloveče. Gda nama je dao dosta drügh nasvetov, nama je svetüvao, ka ešče ednok naj posküsiva srečo.

To je bio tudi najni namen. Včasih sva odišla v edno obmejno mesto, gde sva svojo zvušnost ščista spremenila. Paščiti sva se morala, ar sva zapazila, ka naj pazijo aeroplani, šteri stražijo na meji. Auto smo poskušali zakriti pod drevjom. Oni so najprle dugo krožili visiko nad nama, a naednok so se spustili tak, ka so bili samo nekaj metrov nad nama. Lekaj so že zvedili, ka dva papova poslanca želeta prestopiti mejo. Zapazila sva, ka se moreva, kelko se le da, popaščiti. Z velkov hladnokrvnostjov sva ponovila poskušnjo i za par minot sva bila že prek granice. Nesva znala, v šterom predeli sva, odločila sva se, ka se skem prle oddaliva od granice, ar je bilo tü jako nevarno. Zadosta dugo smo vidli policaje i vojake, šteri so naj jako opazüvali. Jasno pa je, ka si je nišče ne mislo, ka sva katoličanskiva dühovnika, ar sva izgledala za kakšiva potepača. Končno sva prešla naseljene kraje, prišla sva v divje i gorske kraje . . .

Eden odvečare sva pa bila na poti. Za nekakših 500 km sva prišla pred zakrito ves. 500 metrov pred vhomom je bila stražarnica, gde sva mogla dobiti dovolenje, če ščeva iti v ves. To se nama je ne ravno najbole vidlo. Že so naj zapazili, vrniti sva se več ne mogla, da nebi postala sumлива. Pa nama je pomagala Previdnost.

Nedaleč pred stražarnicov sva srečala trupo bosih dečkov, šteri so šli proti vesi, štera jim je bila skoro zagvüšno domača. Da je malo popitava, sva ednomi pravila, naj pride v naš auto. Vsi so radi vstopili, tak ka je bio auto od znotraj i odzvünaj pun. Nje so stražari poznali, a za nas so mislili, ka smo lüdje iz okolice. Gda smo šli mimo stražarnice, so se dečki glasno poklonili, tüdi müva sva vzdignola krajnščake. Stražari so se smejali i odzdravili. Tak je vse dobro prešlo.

Dečake smo različno spitavali. Malo znajo, ali ka znajo, to odkrito povejo. Nas je najbole zanimalo, kak je z verov. Gda smo čüli, ka so vsi katoličani, smo začnoli bole batrivno spitavati :

„Je v tom kraji cerkev?“

„Bila je, a je zdaj več nega.“

„Pride kakši dühovnik, da vas povči, ali je sploh tü kakši dühovnik?“

„Že dugo smo ne vidli svojega dühovnika. Ne dovolijo njemi, ka bi prišeo.“

„Znate moliti Boga?“

„Ja, mi vsikdar molimo, prle kak idemo spat.“

„Što vas vči moliti?“

„Stariši doma.“

„Je mnogo katoličanov v tom kraju?“

„Vsi so katoličani.“

Srce se nama je krčevito raztegnolo. Opomnila sva je, naj bodo dobri i naj nadele lepo Boga molijo. Vsakšemi sva dala po eno naranžo, šteromi dari so se veselili.

Vozila sva se dele i tü pa tam pelala kaj lüdi. Vsi so dobri i vlüdni. Končno sva prišla v nekši varaš. Ves te varaš je bio pun plakatov. Iz vseh plakatov je kričao poziv proti revolucionarnoj mladini. Stala vsa pred ednim, šteri je bio najvekši i šteri je najbolje privlačo. Iz celoga plakata se je najbolje vidilo „papa“ „rimski kler“, štero je bilo z debelimi črkami štampano. To je bilo nekaj, ka naj je zanimalo. Preštela sva celi plakat. Zato sva porabila frtao võre. Na plakati je bila napisana cela zgodovina od slabih svojstev rimskoga papo, od njegove kurije i njegovih klerov, — šteri ščejo, da zavladajo i v Mehiki i končno, ka je Calles v pravom časi zdigno sekíro, da toj lernskoj hidri odseka glavo. Vse to je bilo podpisano od nevem kelko generalov z imeni i priimki i antiklerikalnimi i revolucionarnimi zaslužnji.

Te plakat sva štela vzeti i odnesti kak autentičen dokaz sovraštva mehiških slobodnozidarov na vero. Ali to bi bilo preveč nevarno. Dale sva si ogledüvala mesto. Iskala sva cerkev. Najšla sva edno hišo, po štere zvünešnjosti bi človek sodo, da je bila negda hiša Boža. Nindri na njoj smo ne vidli ne križa, ne kakše drüge pobožne podobe. Na pročelji, štero je bilo inačiše, kak ostala hramba je bilo ešče s svežimi črkami zapisano: „Gledališče napredka“.

Gda autiklerikalizem zapüšča naše umetniško zidane cerkve i je predelavle v mesta za veseličenje i nesramnosti, te je to gotovo dokaz „napredka“ . . .

Na meji toga predela sva opazila na ednom cintori nered, šteri je menda bio že pun grobov i križov, štero vse je bilo v velkom neredi.

Povsedi je bila visika trava. Dosta križov je bilo sprevrženih, a med grobovi so se pasle krave. Zazeblo naj je pri srci, gda sva vidla te prizor.

Stala sva pri ednoj hižici, da izpitamo lüdi. Predstavila sva se njim, kak tüjinca.

„Je to cintor?“ pitava.

„Ja, gospoda“.

„Se tu zakopajo tisti, šteri merjejo?“

„Zakaj se več ne zakapajo“.

„Je to katoliški cintor?“

„Ja“.

„Je dosta katoličanov, v tom kraji?“

„Gvišno so vsi katoličani“.

„Sezna, vsi smo katoličani. Vsa moja deca znajo moliti, tudi najmenši“.

„V tom mestu je katoličanski duhovnik?“

„Zdaj ga več nega, oditi je morao. Pride pa vsakše leto na 14 dni. Zdaj je že odišeo.“

„Mate cerkev?“

„Mamo edno, to na trgi“.

„Lüdje idejo kaj v cerkev?“

„Vsakši den 4 vöre popoldne“.

„Vsakši den 4 vöre popoldne? Pa ka delajo tam v tom časi?“

„Molijo čislo i spevlejo“.

„Što jim pa pomaga?“

„Nekša ženska dela vse; ona i v nedelo vči deco, vči tudi katekizmus“.

„Ali vas zatiravajo ali motijo gda idete v cerkev?“

„Ne, mi smo vsi katoličani, samo nesmimo meti duhovnika, sv. meše, prošecije i nesmimo sprejemati sv. svestev“.

„Narod ostane zato močen v svojoj veri?“

„Na vsakši način; vsi vüpamo, da bo to tudi minolo“.

„So tudi protestantje v tom kraji?“

• „Nekelko, v glavnem tihinci“.

„Oni majo svojega duhovnika?“

„Ja majo ga, i smejejo se“.

Zadosta sva čüla. Že sva njim štela povedati, ka sva katoličanska duhovnika, pa sva se bojala, ka bi pokazali svojo odkrito radost i stem bi bila miva izdaniva. Zadovolila sva se s tem, da sva se njim zahvalila i je malo ojunačila. Deco sva obdarüvala s penezi.

Napotila sva se v sredino mesta, da bi videla cerkev. Na trgi sva zapazila malo leseno cerkev, štera je mela zgoraj pribiti križ i ešče dva drugiva križa, šteriva sta komaj stala. Mogoče je što pokušao jiva dol strgati.

Na tom potüvanji sva na svoje lastne öči vidila, kak v katoličanskoi Mehiki besnijo slobodnozidari s svojov nasilnostjov proti katoliški Cerkvi. Globoko presünjeniva sva se pitala: zakaj se ne zdigne močen glas proti toj čisto jasnoj socialnoj krivici robstva i tlačenja ednoga naroda?

Misijoni.

Kralesko kronanje v Ugandi. Misijonska sestra M. Konkordia je opisala kronanje zamorskoga krala: Vse mesto je lepo okinčano, z vseh strani prihajajo poglavarje s sprevodništvom, ar bodo kronali zamorskoga krala. Ob 5^h večer privlečejo na den velki boben, Mpango, ki je ovači vsikdar skrit. Krao odpre osvetek s tem, da trikrat vdari na boben, — nato pa zaigrajo domači mužikašje tri dni i tri noči. Drugo zajtro, na den toga dneva, pozove predstojnik misijona svoje kristjane, da naj molijo za krala. Potom se zbere lüstvo okoli kraleskoga grada, ki stoji nasproti misijonskoga poslopja. Pot na brešček je prestreta z kožami i preprogami, na štere slobodno stopi samo krao. Točno ob 10 vöri se prikaže krao na pragi s kronov na glavi, spravljen v dugi i šörki plašč. Za njim stopajo njegovi poglavarje oblečeni skoro ravnotak. Pred njimi pa idejo vojaki s sulicami, meči i ščiti, pa strašno kričijo. Lüdje njemi davlejo razna darila. Odvečara i drugi den so vojaške vaje i igre. Dokeč se je ne razširilo krščanstvo v tistih hrajih, je bio te obred sčita inači. Zbirali so žrtve i je vmorili, pot je bila puna samih mrtvecov i krao je držao za potrebno, da pri vsakšem stopaji stopi na mrtvo telo. Sam je kazao svojo priličnost v tom, da je prvomi, šteroga je srečao, odsekao s srpom glavo, drugoga pa presmekno s sulicov. — Stari lüdje, ki se ešče spominajo na te dneve, zdaj hvalijo Boga, da je poslal misijonare, ki so odpravili te grde navade i vsejali lübezen do blišnjega. („Odmev“)

Dnevi veselja. Vsakši dober krščenik se veseli božičnih svetkov; ešče bole se jih pa veseli misijonar, ar pripela vsakše leto pred Jezuščeka nekaj novih ovčic. V misijoni v Glen-Cowie (Jüžna Afrika), je bilo te den pripravljenih 5 novih katehumenov. V nedelo pred božičom so pa meli sveti krst. Zajtra ob 8 vöri so se začnoli obredi sv. krsta. Lüdi je telko prišlo, da je bila cerkev prenapunjena. Gda so prejeli sv. krst, se je začnola sv. meša. Med mešov so novokrščenci sprejeli sv. prečiščavanje, nato pa je bila predga i razlaga obredov. Zaključilo se je sveto

opravilo s slovesnim sv. obhajilom. Slavence so misijonarje skromno pogostili i razvedrili. — Na sveti večer so pa meli tri svete meše. Tudi zdaj se je cerkev napunila, vnogo je bilo tudi poganov i protestantov. — To so dnevi veselja, gda vidi misijonar sad svojega dela, trüda i molitvi. Težko je tam delo i trdo. Dosta ovir delajo protestanti, ki so že 20 let pred njimi prišli ta. Pa njih število se menša, a število katoličanov pa raste, kajti sprevideli so že povečini, da so v zmoti i da je naša sv. vera edino prava.

Misijoni z letali. Misijonarje presv. Srca majo že nad leto dni letalo v svojoj službi. Pilot Hans Marti je napravo od februara do junija lani 449 poletov prek neizmernoga misijona. Prevažao je betežnike i doktore i s tem napravo dragocene usluge. Te pilot je pa odišeo v Evropo ešče po drugo, dosta vekše letalo i ga pripelao marca meseca v East London. To ma prostora za 5 potnikov i pomaga misijonarom. S tem si oni dosta prišparajo na časi i stroškaj.

Slovenski trapisti v Afriki. V začetki marca t. l. se je naselilo 10 redovnikov trapistov iz Rajhenburga v Jugoslaviji v Alžiri pri mesti Medea v severnoj Afriki. Redovniki bodo s svojim spokornim i delavnim življenjom razširjali žarke lübezni.

Indija. Stoletnica kalkutske škofije. Misijon Kalkuta v Bengaliji je svetio 18. aprila t. l. stoletnico ustanovitve škofije. Te je bio ustanovljen vikarijat pa se je v tom časi razdelo na 8 okrožij. Število katoličancov je bilo pred sto leti v Bengaliji 20 jezero, zdaj jih je pa 422 jezero. Tam je zdaj 1,167 misijonarov, od teh 385 dühovnikov. Tam delüje 5 dühovniških misijonskih družb.

Razširjanje katoličanskoga štampa. Na otoki Ceyloni se je osnovao odbor katoliških visokošolcov, ki si je vzeo za nalogo, da razširi kem več dobroga tiska na otoki. Po vseh angleško govorečih deželaj prosijo knige i časopise i jih delijo med nekatoličane. Te način apoštolstva je na Ceyloni, gde budizem obvladüje javno mišljenje, najbole uspešen.

Kitajska. Svoboda vere. Kabel iz Šanghaja je sporočo Agenciji Fides izjavo ministra za zvänešnje zadeve i ministerskoga predsednika Wang-Čing-Weja, da vpela po Kitajskom za vse slobodo vere.

Japonska. Prizadeti katoličani v Hakodati. Katoliški misijon kanadskih dominikancov trpi velko škodo, ar je ogenj vničo imenüvano mesto. 2000 je zgorenih ali zadüšenih, 27 jezer

hiš zgorelih i sto jezer ljudi brez strehe. Katoličani so zgoreli 3, 400 tim je zgorela hiša i vnogo dece se je zgübilo. Misijonska hiša je ostala, dečinsko zavetišče so spremenili v bolnico. Misijonski bratje i sestre zbirajo sirmake i njim delijo hrano, kelko morejo. Najvekša škoda za misijon je pa ta, da je zgorela tüdi katoličanska katedrala.

Cerkveni glasi.

Euharistični kongres v Maribori. Na spomin 1900 letnice našega odrešenja, se vrši v Maribori 7. i 8. sept. euharistični kongres za celo püšpekijo. Prezvišeni gospod knezoškof vabijo vse vernike, ki so li mogoči, da se vdeležijo toga kongresa.

Svetoletni odpüstki se lejko dobijo do Bele nedele k leti. Pod kakšnimi pogoji, je v toj številki Marijinoga lista popisano.

Zlato mešo so obhajali pri sv. Trojici v Slov. Goricaj preč. g. Elekt Hamler, bivši dugoletni predstojnik naših tretjerednikov.

Novomešniki Slov. Krajine. Slov. Krajine ma letos pet novomešnikov, štiri svetovne dühovnike pa ednoga Salezijanca sina sv. Ivana Boska.

Redka cerkvena slovesnost. Na Brežnici v gornjem deli kranjske je obhajao svojo biserno sv. mešo mil. g. dr. Svetina Ivan kanonik. Biserna ali dijamantna meša se slüži pri 60 letnici mešništva. To je redka milost. Ali še rečiša je pa ta, ka je tomi biseromešniki predgao prelat Zupan Tomo železomešnik. Železno sv. mešo pa tisti dühovnik obhaja, ki se včaka 70 letnice svojega mešništva. Pri toj bisernoj meši je pa še tretja milost ta, da so mil. g. prelat Zupan Tomo predgali tüdi biseromešniki te, gda so slüžili svojo prvo sveto mešo, svojo primicijo.

700 redovnikov — kapucinov so sprijaši sv. Oča k risalam v posebno avdijenco. Med njimi je bilo 12 kapucinshih püšpekov. V govori je generalni predstojnik p. Vigilij a Valstagna, apoštolski predgar, izrazo zahvalo vse kapucinske družine za počeščenje, ar je bio skromni redovnik brat Konrad proglašen za svetnika. Sv. Oča so se zahvalili kapucinskomi redi za vso vernost i apoštolsko delüvanje, povdarili so pa, da ide v prvoj vrsti zahvala Bogi, da je te skromen brat bio povišan do časti oltara.

Nazaj k materi Cerkvi. V dvema mesecoma se je samo v Beči povrnolo v naročje kat. Cerkve 30 jezero peršon; v celoj Avstriji pa okoli 50 jezero. Značilno je, ka je med temi jako dosta delavstva. Spoznali so, ka so bili prle zapelani i zaslepleni. Kak je potrebno, ka smo v verskih stvareh dobro povčeni.

Sveto obhajilo mestnih stražnikov. Katoličanski člani policijskoga združenja v New-Yorki so meli nedavno slovesnost skupnoga sv. obhajila. Bilo jih je 3000. Govor, šteroga je meo newyorški, župan je pohvalo to junaško četo, štera tak lepo vrši svoje dužnosti do Boga i Cerkve, kajti što je veren Bogi, bo tudi zaneslivi službenec — mesta i države.

Armada katoliške mladine. 35.000 mladencov se je zbralo na vnebohod Gospodov v mesti Aacheni na Nemškom. Papi Piji XI. so poslali brzojavno ete pozdrav: „Tebi sv. Oča, se zahvaljuje katoličanska mladina, zbrana pri Materi milosti, za vso lübezen. Kak kažipot nam ostanejo Tvoje reči: Molitev, čüječnost, obnova!“ Sv. oča se je za lepi vdanostni pozdrav zahvalo i vsem zbranim podelo apoštolski blagoslov.

Razvoj Katoliške akcije na Španjolskom. Meseca aprila je kat. akcija zbrala v Barceloni 10 jezero mladih zborovalcov iz Katalonije, šteri so rešavali razna pitanja glede mladinskih družtev na deželi, gledoč delavskih, trgovskih i šolskih skupin — vse pod vidikom socialnoga navuka katoličanske Cerkve. — Druga pomenliva prireditve kat. akcije, je bio osemndnevni *missionjski kongres*. Z različnimi predavanji so bili sporazumno vezani cerkveni govori v 69 cerkvaj. Vsakši den je prišlo k tem predgam do 130 jezero lüdi. Gda je bio pa sklep, to je v nedelo, je sprejelo 105 jezero vernikov sv. obhajilo.

Novi Calles na Mehikanskom. V severomehiškoj državi Lonsca so katoličanski starišje sklenoli, ka bodo „štrajkali“, ar so v šole vpelali nekši novi vučni načrt, šteroga so oni ne mogli sprijati. Ka je napravo predsednik Rodolfo Calles, sin znanoga preganjalca kat. Cerkve generala Callesa, proti tomi, ka so se starišje branili? Mislo je, ka so toga koraka krivi duhovniki, zato je odredo, ka se morajo zapreti vse cerkve, duhovniki pa v 12 vöraj zapüstiti deželo. Kakšo moč si prisvajajo nešterni brezverstni oblastniki, šteri so postavljeni, ka bi skrbeli za blaženost i srečo lüdi pa njim z ubijanjom vere kradnejo ešče notrašnji mir i versko tolažbo.

Zdaj lejko razmimo. Odked i zakoj je takše preganjanje v deležaj Mehike? V Mehiki dela — nikaj več i nikaj menje —

266 framazonskih-slobodnozidarskih lož, štere se razdelijo na 14 velikih lož. Lože i njihovi člani pa skrivoma i dosledno izvršavale svoje načrte, kak njim velevali njihova pravila. Glavna naloga njihovoga dela je rušiti „oltare i prestole“, kak to sami pravijo i izražajo. Med predsedniki Mehikanske države je bilo od leta 1823. 11 framazonov. Zadnji trije predsedniki: Plutark Elija Calles, Emil Portes Gil i Pashal Ortiz Rubio so tudi ložini bratje i to 33 stopnje, to je najviše.

467 parov. V francoskoj škofiji Bordeaux (Bordó) je prejšnji mesec obhajalo 407 parov svojo zlato odnosno diamantno zdavanje. Državni predsednik sam se je pripelal v Bordeaux, da njim je častitao i srečo voščo. V 54 varaških faraj je naednok zvonilo za to slovesnost. Dobili so brezplačne aote, ka so se lejko vsi naednok pelali v cerkev. Pri vhodi so jih vnukeci i pravnukeci osipali z rožami.

To je kat. akcija. Odlični spanski katoličan Miguel Baygnal je zapústo velko glavnico (svoto). Interes tej penez bo vsakše leto dobo tisti katoličanski časopis na Španskom, šteri bo za razširjavanje Kristušovoga navuka i za kat. cerkev i za vdanost do sv. Cerkve i za delo kat. akcije največ včino. Vsakšoletna nagrado bo znašala po naših penezaj 200.000 Din. Kda bomo mi meli takše može, ki bodo tak podpirali delo kat. akcije?

Šatan je künšten. Sovjetska ruska vlada je nakanila svojo brezbožnost širiti po sveti s posebnimi poštnimi štemplini. Druge vlade tej štemplinov so ne priznale i tak so ostali samo v Rusiji.

Mednarodno zaoblübleno cerkev v Rimi za spadnole v svetovnoj vojni so posvetili Srci Jezušovomi.

Molitev po sv. meši. Sv. Oče Pij XI. so dovolili za molitev, ki se moli po tihoj sv. maši, deset let odpústka. S tem dovolenjom pa je ne odpravljeni odpústek 7 let i 7 kvadragén, šteroga so dovolili Papa Pij X. za trikratni zdihlaj: „Presveto Srce Jezušovo — smiluj se nam!“ Sv. Oča želejo s tem to doseči, da bi verniki ostajali do konca sv. meše v cerkvi i da bi molili za varstvo i blaženost sv. Cerkve.

Po najnovjšem štetji je vseh živočih ljudi 2071 milijonov. Od tej je 406 milijonov katoličanov, toje 20%; lüteranov 215 milijonov, toje 10%; ostalih kristjanov 164 milijonov toje 8%.

Rekord. V Ameriki živi mož, ki je star 65 let. Ministrativao je v svojem življenji prek 50.000 krat. Ime njemi je Edvard Kramer. Posebno je to, ka je ministrativao po vsej delih sveta, na sühom i na morji: v Ameriki, v Astraliji, v Evropi, v Sv. deželi. Pri rim. papi Pij XI. je bio že 12 krat v avdenci na obiski.

lenc Geta, Gomilica, v zahvalo za uslišano molitev 10, ista na čast sv. Antoni 10; nabrano v Sloveniji 600; N. Beltinci na čast sv. Antoni v zahvalo za poslušnjenno molitev 10; Smej Orša Beltinci 4; Horvat Marija Zagreb 10; Pücko Franc i žena Turnišče 10; Gerenčer Jožef, trgovec Dobrovnik 10; Kociper Ivan Odranci 10; N. N. na čast Maloj Tereziki v zahvalo, ka je dete ozdravilo 10; nabrano na Koroškom 450; Kustec Ana iz D. Bistrice v Franciji, prosi za zdravje 50; Režonja Marija v Franciji 30; Hozjan Julija v Franciji 60; dobleno za travo v Trnji 200. Oča sirot povrni vsem obilno. Odbor.

Na podporo M. lista so darovali v Din: Drvarič Kristina v Franciji 26-20; naročniki iz Gornjega Senika 2 dolara = 94 Din; Kustec Ana iz Dol. Bistrice v Franciji 20. Marija povrni vsem obilno. — Vrednik.

P o š t a.

Meiš Veronika, Nuskova. Prošeno zvršili. — Vsem naročnikom i širitelom naznanjamo, da je s tem snopičom prišo zadnji termin, ka se celoletna naročnina plača. Kak ga v roke dobite, prvo delo vam bodi, da povrnete celoletno naročnino, ovak ne moramo pravočasno dati kalendara, ar se papir mora naprej plačati. — Vredništvo.

Dobre knige:

Misijonski govori in predavanja po D 7	gov, kda boš četo življenjepis mučencov, ki so žrtvovali življenje za Kristusa)
Misijonstvo doma in drugod po " 7	"Ciam" (nudi vpogled v vsa misijonska pitanja) ... po D 25
Baraga in Knoblehar ... po " 5	Tabu (dozdaj 6 zvez., ki opisujejo odkritje Amerike, Oceanskih otokov, Kitajske itd.) ... po D 2
Naše poti in naši dnevi ... po " 5	Navodilo Družbe za širjenje vere D 2
Baragovi nasledniki ... po " 5	Red in pravilo meše z vlogami za vse meše po nedelaj i svetkaj ... po D 20
Puščavnik v osrčju Sahare ... po " 5	
(Knjga nam kaže junaka vole - bivšega častnika, ki se je odmekno v Saharo, da bi pokazao Mohamedancem kakši je "pravi katoličanec.)	
Zadnja Indija ... po D 7	
(To je knjga, ki te bo navdala z novov moč.)	

Naročijo se pri "Misijonskoj pisarni" Ljubijana, Semeniška ulica 2/II.

Pisma naših z tujine.

Velečastiti predober gospod!

Najprle Vas najlepše pozdravim i Vam želem vse najbolše.

Naznanim Vam, ka sam se preselila v novo mesto i sem ešče ne dobila 6. in 7. štev. M. lista. Prosim Vas pošlite mi zdaj na te naslov, ar ga z velikim veseljem pričakujem. Tej listi so mi edina tolažba i veselje v tujini. Čtela sem ednok v Novinaj, ka bi si mogli se spraviti našega domačega duhovnika; to je najbolje potrebno nam vsem. Ar nega nikoga tū, s šterim bi si lahko dogučala, zato Vas prosim, jaz sem tūdi zato, da bi bar ednok na leto prišli do toga, ka nam je najbolje potrebno, do sv. spovedi i do sv. obhajila. Dam Vam tūdi znati, ka hodim tū k meši tūdi, samo ka po nedelaj menje časa mam. Gospod i gospa sta ešče mladi pa mata dve malivi deklički. Živejo jako po božoj zapovedi, pa sta tūdi od dobre familije. Gospod majo tūdi brata, ki je misijonar. Tak sam v nikšoj nevarnosti ne.

Ešče ednok Vas dragi duhovni oča prav lepo pozdravim; naj Vam sladki Jezuš podeli zdravje i vse ka si sami želite.

Rozalija Gerič, iz G. Bistrice, v Franciji.

Zročitev v svete meše.

Neka mati nam piše sledeče iz Jürjanske fare: „Preč g. urednik! Podpisana naročnica Marijinoga Lista prosim, če bi se pri tjedenski sveti mešaj spomnili mojiva dva sina i edne hčere, šteri so po sveti odisli, ka bi je Bog pripelao nazaj na pravo pot, ka bi začnoli palik moliti i k spovedi hoditi.“ Krči se nam srce, gda te vrstice čtmo. O keliko je naših zablodilo po sveti!

Keliko je vtrgnjenih cvetov i podrelih hrastov. Pa dokeč do matere tak skrbno se brigale za rešitev svoje zgublene dece, kak ta mati, bodimo potolaženi i zavtipajmo. Sv. meše, štere tjedensko opraviamo za naročnike i njihove drage, bodo po dobroj Materi Mariji genole Jezušovo Srce na dvojno smilenje: 1. da duše naših ne zablodijo z dobre poti i 2. da na pravo po blodnosti nazaj pridejo. Potrebno je pa, da domači tudi dosta molimo Mariji na čast i njej poklonimo en mali dar: da priporočamo i širimo njeno čast i slavo, posebno po M. List i M. Ograceki, šteriva lista naj bi dobile vse hiše Slovenske Krajine.

Vsi, ki mate kakše zadeve, zročite je v tjedenske svete meše i ar so sv. meše neskončne vrednosti zavolo zaslužjenja Gospoda Jezusa Kristusa, vam prinesejo gotovo obilne milosti ž njegovoga Presvetoga Srca tem bole, ar se te sv. meše služijo na čast sv. Družini. Sv. Družina prosi pri njih i po njih za vaše družine. — Vrednik.

Mekiš Roza, Trdkova prosi za svojo hčer Kristino, ki je v Franciji težko zbetežala.

Znate ka je 7. i 8. septembra?

Veliki eucharistični kongres v Maribori za celo pūšpekijo i našo apoštolsko administraturo. Ki more, naj se ga li vdeleži!

Keliko koštajo Marijin Listi do novoga leta?

Za 12 dinarov dobite 12 snopičov i novi kalendar. Ki pa žele samo odsehmao naprej liste, taki plača 8 Din. i dobi tudi kalendar.

Ste prečteli?

Ste prečteli tisti navuk, šteri se je držao v Soboti pri prvoj slovesnosti sv. Ivana Boska, kda je te svetcom prišteti? Marijin List ga je prineso v junij—julijuškoj številki. Prečitte ga! Dajte ga tudi tistim prečteti, ki nemajo Marijinoga lista. Prečitte ga i začnite to veliko misijonsko delo, ka M. list pride v vsako kat. hišo Slov. Krajine. Sv. Ivan Bosko vam sprosi za to dobro delo plačo od Marije Pomočnice. Molite, gučite, priporočajte, hodite okoli, dokeč ne shodite vseh poti, ki vodijo k hišam Slov. Krajine, dokeč se te vse ne odprejo, kak naš Višešnji Pastir želejo, Marijinomi listi. Ne pozabite na vnoge svete meše, ki se služijo za vas! Ne pozabite na plačo, ki jo deli Marija tistim, ki njo presvetijo, odičijo! Ne pozabite, da čisti dobički idejo na hišo sv. Družine, gde dobite leto za letom duhovne vaje po stanaj! Ne pozabite, da s tem podprete rešitev naše mladine, ar z čistoga dobička se bo povekšavala kapela v Martinišči, da kem več mladih duš najde v njej zavetje proti viherom strasti!

Javite mi, v kelikih hišaj ste se obrnoli i priporočali Marijin List i keliko naročnikov ste dobili. Na oboje pitanje mi dajte odgovor vsi naročniki.

Vrednik,